

Antruoju pagrindu Komisija Liuksemburgo Didžiąją Hercogystę kaltina nepilnai neperkėlus Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnio 1 dalies a punktą, kadangi nacionalinis teisės aktų leidėjas „minimaliam poilsio laikui“ priskiria tik savaitinį poilsį, neapimančią kito poilsio laiko, pavyzdžiui, dienos poilsio ar pertraukos.

Trečiuoju ir ketvirtuoju pagrindu Komisija galiausiai nurodo EB 49 ir 50 straipsnių pažeidimus, išplaukiančius iš įmonių, kurių darbuotojas vykdo nuolatinę ar laikiną veiklą Liuksemburge, pareigos 1) sudaryti sąlygas *Inspection du Travail et des Mines* (Darbo ir rūdos kasyklų inspekcijai) „prieš pradėdant darbus“, „pateikus paprastą prašymą“ ir „kaip galima greičiau“ susipažinti su kontrolei reikalingais dokumentais ir 2) paskirti *ad hoc* atstovą, įsikūrusį Liuksemburge, saugoti dokumentus, reikalingus šioms įmonėms nustatytų pareigų laikymosi kontrolei.

(¹) 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje (OL L 18, 1997 1 21, p. 1).

(²) 1991 m. spalio 14 d. Tarybos direktyva 91/533/EEB dėl darbdavio pareigos informuoti darbuotojus apie galiojančias sutarties arba darbo santykių sąlygas (OL L 288, p. 32).

2006 m. liepos 21 d. Theodoros Kallianos pateiktas apeliacinis skundas dėl 2006 m. gegužės 17 d. Pirmosios instancijos teismo (trečioji kolegija) sprendimo byloje T-93/04 Kallianos prieš Komisiją

(Byla C-323/06 P)

(2006/C 224/51)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovas: Theodoros Kallianos, atstovaujamas advokato G. Archambeau

Kita proceso šalis: Europos Bendrijų Komisija

Ieškovo reikalavimai

- Pripažinti apeliacinį skundą priimtiniu ir pagrįstu.
- Panaikinti visą 2006 m. gegužės 17 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo (trečioji kolegija) sprendimą byloje T-93/04 *Kallianos prieš Europos Bendrijų Komisiją* padarant tai, ką privalėjo padaryti EB Pirmosios instancijos teismas:

- a) panaikinti 2003 m. lapkričio 11 d. Paskyrimų tarnybos sprendimą, kuriuo buvo atsakyta į 2003 m. liepos 2 d. Th. Kallianos skundą;
- b) paraginti Komisiją sumokėti ieškovui visus mokėjimus ir išskaitas, kuriuos ji, neturėdama tam nei pagrindo, nei teisės, išskaičiavo iš ieškovo atlyginimo nuo sprendimo skyrybų byloje, kurį 1999 m. kovo 8 d. paskelbė Atėnų pirmosios instancijos teismas, dienos, įskaitant alimentų indeksavimą, kurį taikyti 2002 m. rugsėjo 18 d. vienašališkai nepagrįstai nusprendė Komisijos tarnybos, sumokėti 7 % dydžio įstatyme nustatytas palūkanas nuo išskaitų iš ieškovo mėnesinio atlyginimo dienos;
- c) priteisti iš Komisijos pranešimo per antstolį procedūros išlaidas, įskaitant mokesčius už sprendimų ir tuo metu jam jau perduotų dokumentų vertimą iš graikų kalbos į prancūzų kalbą, t. y. 1 500 eurų, taip pat ieškovo ginantis pakartotinai sumokėtus mokesčius, kurių dydis būtų 20 % nuo priteistos sumos arba kurių dydį nustatytų Teisingumo Teismas *ex aequo et bono*;
- d) priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos visas išlaidas, patirtas vykstant procesui Teisingumo Teisme ir Pirmosios instancijos teisme.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Savo ieškinyje ieškovas pirmiausia pabrėžia, kad Bendrijų institucijos negali pakeisti valstybių narių arba aiškinti jų nacionalinę teisę vykstant skyrybų procesams.

Antra, ieškovas ginčija teiginį, kad sprendimas skyrybų byloje automatiškai nenutraukia laikinąsias apsaugos priemones taikančio teisėjo nustatytų laikinųjų apsaugos priemonių, tačiau apie jį per antstolį turi būti pranešta Komisijai, kad ši galėtų save laikyti atleista nuo pareigos vykdyti išskaitas iš vieno situoktinio (pareigūno) atlyginimo kito situoktinio naudai. Šiuo atžvilgiu ieškovas iš esmės tvirtina, viena vertus, kad į Komisiją nesikreipė nei tretysis asmuo, nei paprastas darbdavys, atsižvelgiant į tai, kad bet kuris pareigūnas, kalbant apie jo asmeninę padėtį, pagal pareigūnų tarnybos nuostatus yra saistomas informavimo ir skaidrumo pareiga. Kita vertus, jis teigia, kad sprendimo dėl alimentų situoktiniui vykstant skyrybų procesui galiojimas baigiasi, visiškai teisėtai, paskelbus sprendimą skyrybų byloje ir kad todėl to, jog Komisija paprasčiausiai sužino apie šį sprendimą, pakanka su alimentų mokėjimu susijusių pareigų pasibaigimui, nesant būtinumo apie tokį sprendimą pranešti per antstolį.